

CHÀNG VIC

Ngày xưa ngày xưa có một cô gái nọ tên là Yoan, cứ mỗi lần ăn tối xong cô lại đi vệ sinh. Một hôm, cô đang đi bỗng dừng lại vì cô nghe được một thứ tiếng gì đó rất lạ. Cô liền đi theo nơi phát ra thứ tiếng đó thì đến một nơi có một căn chòi nhỏ, trong chòi có một anh chàng trạc tuổi cô đang ngồi vót lò ô đan gùi, đan nia. Vẻ đẹp của chàng đã hút hồn cô. Cô tiến tới căn chòi và bắt chuyện trước với chàng trai ấy:

- Muộn thế này rồi sao anh vẫn còn ở đây?
- À, tôi thường làm việc đêm. – Chàng trai đáp.
- Làm việc đêm? – Cô gái ngạc nhiên – Anh thật là siêng năng!
- Cảm ơn cô quá khen. Thật ra tôi là chàng Vic, tôi thường làm việc vào ban đêm và ban ngày thì tôi ngủ.

Cô gái không tin nhưng cũng không hỏi gì thêm ngoài việc nở một nụ cười thân thiện. Chàng trai bèn hỏi:

- Muộn thế này rồi em còn định đi đâu à?

Nghe chàng trai hỏi cô mới nhớ ra việc mình đi ra ngoài nhằm mục đích gì. Cô ngại ngùng, đỏ mặt trả lời:

- Dạ, em chỉ đi dạo mát thôi ạ. Thôi em về đây, mai mới gặp lại anh nhé!

Nói xong cô mới đi một mạch về thẳng tới nhà. Tới nhà mẹ cô hỏi:

- Đi vệ sinh gì mà lâu vậy?

Cô không trả lời mà đi thẳng tới giường ngồi tương tư một mình. Ngày ngày trôi qua, hai người vẫn thường xuyên qua lại hẹn hò, tình cảm dần tăng rồi kết duyên thành vợ chồng, sinh được một mụn con tên là Blang. Một hôm, đứa con thấy đứa hàng xóm ăn bắp thì thèm, liền chạy tới xin:

- Cho mình một tí đi!
- Nằm mơ! – Đứa kia dứt khoát trả lời và đánh Blang trong lúc Blang ra sức cướp bắp trong tay mình.

Blang chạy đến bên mẹ kể lể:

- Mẹ ơi, nó đánh con.
- Nó cướp bắp của con nên con mới đánh nó mà. – đứa kia nói.

Yoan liền mắng:

- Xin một ít bắp thôi mà cũng keo.

Mẹ đứa kia nghe thế cũng nói lại:

- Nhà người ta có làm thì có ăn, xin cái gì mà xin, bị đánh là đáng đời.

Yoan nghe thấy thế thì giận đùng đùng, chạy về nhà mắng chồng:

- Ngủ, ngủ, ngủ, suốt ngày chỉ ngủ thôi. Xem nhà chị Blynh đi, chồng người ta thì làm ăn chăm chỉ, làm ăn nuôi vợ nuôi con còn mình thì suốt ngày ngủ không thấy ngại à?

Người chồng chịu hết nổi bùng dậy nói:

- Tôi đã nói rồi! Tôi là chàng Vic, không giống như con người các em. Tôi làm ăn vào ban đêm, ban ngày thì ngủ.

Nói xong chàng Vic lại nằm ngủ. Đúng thật như lời nói của chàng, khi màn đêm buông xuống, mọi nhà đều đóng cửa, vợ con đều đi ngủ thì chàng Vic dậy và chuẩn bị lên rẫy. Rẫy của chàng to và chàng trồng rất nhiều loại cây như mía, bắp, cà, ớt... và trồng nhiều nhất là bầu. Cây bầu càng ngày càng dài, lại sai quả, một cây vừa có quả khô, quả xanh, quả non và hoa. Làm việc xong cũng là lúc trời sắp sáng, chàng lại đi về nhà và ngủ.

Thấy chồng lúc nào cũng ngủ, Yoan lại nói:

- Suốt ngày ngủ! Rẫy đâu? Bắp đâu? Tất cả đều là nói láo. Ngủ cả ngày lẫn đêm như vậy thì lấy đâu ra có rẫy chứ.

Chàng Vic nghe vậy không giận mà nói:

- Được! Bây giờ thì đi, tôi sẽ cho em xem.
- Thật không đấy?
- Thật! Tôi đùa em làm gì?
- Được rồi.

Chuẩn bị mọi thứ xong chàng cùng vợ mình lên rẫy. Rẫy của chàng ở rất xa, người vợ thấy đi mãi mà chưa tới nơi, ngờ vực bèn hỏi:

- Chưa tới nữa sao?

Chàng Vic không nói gì, lẳng lặng bước đi, đi được một đoạn chàng nói:

- Kia kia, thấy chưa? Chân rẫy đó.

Người vợ ngạc nhiên:

- Ô! To vậy sao? Một mình anh hay là có người khác nữa?
- Đương nhiên là một mình rồi. Không tin sao?
- Không, chỉ không ngờ một mình anh mà cũng làm được như vậy.
- Được rồi, tôi sẽ dẫn em lên xem.

Người vợ hết ngạc nhiên này nói tiếp ngạc nhiên kia. Thật sự rẫy rất to và có đầy đủ mọi thứ. Chàng Vic dẫn vợ tới căn chòi và bảo:

- Nàng hãy bỏ quả bầu này đi, bây giờ ta sẽ đi đánh cá.

Trước khi đi chàng dặn:

- Nhớ bỏ quả bầu trong nia.
- Đương nhiên rồi! Không bỏ vào nia thì bỏ vào đâu.

Nghe nói vậy chàng Vic cũng an tâm mà ra đi. Người vợ lấy quả bầu chồng đưa cho mình ra bỏ. Một việc hết sức kỳ lạ đã xảy ra đó là trong quả bầu toàn là gạo, chỉ một quả bầu mà gạo đầy một cái nia rất to. Nàng lấy gạo đó ra nấu cơm. Chàng Vic lúc đó cũng trở về và mang về một nồi cá, chàng bảo:

- Lấy cá này nấu để ăn bữa trưa đi.

Đến chiều trở về nhà, nàng mang theo rất nhiều thứ về, đưa con vui mừng hăm hở. Kể từ đó cuộc sống của gia đình nàng rất vui vẻ, ấm no và hạnh phúc.

(Người kể: H'Trâm, xã Quảng Phú, huyện Krông Nô, tỉnh Đắk Nông)